

Ženska se sme predati moškemu, vendar mora predavanje sprejemati. Pacientke vprašam, ali so kdaj imele občutek, da se topijo v njegovem objemu. To je namreč tisto, kar njega plemeniti, njej pa dovoljuje, da raste. Ona začne rasti tisti hip, ko se z njim neha bojevati.

kam pri prof. Miru Jakovljeviću, vodilnem hrvaškem psihiatru, in ga naravnost vprašam, ali bi z mano ustanovil društvo za medicinsko hipnozo. Imam 25 let, lepo sem urejena in profesor debelo gleda zdravnico, ki je nihče ne pozna. A odgovori mi pritrdilno. Zastavil je svoj ugled in status, jaz pa sem delala. Novačila sem člane in prirejala simpozije.

Martyja Kleina ste spoznali v Dubrovniku.

Šla sem na izobraževanju za seksualne terapevte pri prof. Aleksandru Štulhoferju in v Dubrovniku deset dni poslušala predavateljice. Edini, ob katerem nisem zaspala, je bil ameriški seksualni terapevt dr. Marty Klein. Bila sem kronično neprespana. S seboj sem imela šestmesečno hčerko, ki se je zbuja petkrat na noč, med odmori sem jo dojila. Toda Kleina sem poslušala z odprtimi očmi. Možakar mora biti res dober, sem si rekla. Povabila sem ga na kosilo in ga vprašala, ali bi prišel na seminar mojega društva. Tako se je začela izmenjava mnenj in prerasla v prijateljstvo.

Kaj vas je pri Kleinu tako pritegnilo?

Začela sem spoznavati preprostost seksualnosti, kakor jo razlaga Klein. Za tolikšno preprostost gre, da je to že grozljivo, obenem pa je tako učinkovito. Klein nas opomni, da vse že vemo, ne izvemo nič novega, obenem pa spoznamo, da o lastni spolnosti ne vemo prav ničesar. S Kleinom se ni spremenil in razširil le moj pogled na seksualno terapijo, temveč drastično tudi odnos do moje lastne seksualnosti. Zato opazujte, kakšno je življenje vašega terapevta. Ni treba, da je superlativen, opazujte, kako se ob vas tudi on razvija, saj se ljudje od učiteljev učimo tudi podzavestno. Če so avtentične osebnosti, bo to prešlo na pacienta. Pomembno je, da tako pridemo do lastne avtentičnosti, da se zaveemo in sprejmemo vse, kar smo. Obstajajo terapevti, ki pacienta mučijo s teorijo, sami pa živijo nekaj drugega. Za takšne je škoda denarja.

Življenje pa vas je še preizkušalo.

Stara sem bila 25 let, imela sem že hčerko, diplomu, za mano je bila ločitev, ustanovila sem društvo. Pred dvema letoma sem s hčerko z avtomobilom pri 170 kilometrih na uro zletela s ceste, a sva ostali živi. Šele zdaj je dogodek toliko odmaknjen, da s seboj ne nosim več fotografij razbitin. Bila sem v krizi, a

Klein me je dobesedno prisilil v sodelovanje in po tistem sem začela seksualno terapijo križati s hipnozo in ustvarila seksualno hipnoterapijo.

Takšnih terapij v svetu ni veliko.

Z njo se po svoje ukvarja samo še Španec Daniel Arauz. Jaz kombiniram klasično seksualnoterapevtsko metodo, klasično modernistično ali zdravorazumsko metodo dr. Kleina in svojo hipnoterapevtsko.

Kako bi ga opisali?

Gre za mešanico metafor, pravljič, telesnega in dopustnega, skratka za vse bistvo hipnoterapije. Ko združite seksualno terapijo s hipnozo je, kakor bi združili levo in desno polovico možganov, moškega in žensko. Pravzaprav združim troje: preudarnost, seksualnost in hipnozo. Sem edina v Evropi, ki svojo metodo dela tudi imenujem seksualna hipnoterapija. Arauz ji reče nova hipnoza.

Za oblikovanje zrele osebnosti je po vašem prepričanju ključna dinamika sistemov.

Smo otroci staršev, ki so imeli starše, brate in sestre. Mati je imela nekaj splavov, starši so imeli prej nekaj partnerjev, mi imamo svoje partnerje in svoje otroke. Vsi so del našega lastnega sistema, ti ljudje vplivajo na nas in mi nanje. Naj malo pretiravam, da bo bolj razumljivo. Če je imela babica petnajst splavov, je bila gotovo depresivna, po sistemsko družinski teoriji pa jo je vleklo v smrt. To je prenesla na svojo hčerko, na našo mamo. Ta je do matere čutila slepo ljubezen, ljubezen otroka do starša. Otrok pa se na takšno energijo odzove z ugotovitvijo, da bo mami bolje, če bo njemu samemu slabše. Naša mama torej postaja depresivna, je samodestruktivna, kadi, se drogira, izbira partnerje, ki so prav tako samodestruktivni. Do bi otroka in tudi on sledi vzorcu, da bo mami bolje, če bo njemu slabše. Tako se problemi nizke energetske moči, če parafraziram fizika Stephena Hawkinga, saj abortus gotovo nima tolikšne čustvene energije kot na primer umor, prenašajo skozi več generacij. Petnajst splavov iz ene generacije se prenaša vrsto generacij, dva splava manj generacij, umor se prenaša petnajst generacij daleč, holokavst se bo prenašal še zelo dolgo.

Kaj potem človek lahko sploh stori?

Zavestno lahko končamo transgeneracijski prenos. Pričakovati moramo le to, da se bo vsa družina zarotila proti nam, saj deluje tako, da se lahko družinska nevroza uspešno prenaša. Ko nekdo iz tega kroga izstopi, so vsi jezni nanj. Ko zaživi, morda postane umetnik ali igralec, vsi pa so od njega pričakovali, da bo ekonomist, da bo frustriran, da bo imel dva otroke, ki ju bo tepel, da bo imel pri 35 letih dve ljubici, ker ne prenaša žen-

ske, ki sta mu jo izbrala oče in mama, da bo vse tako, kakor zapovedujeta socialno-ekonomska struktura države in cerkve. K sreči so v družinah tudi otroci, ki si ne morejo pomagati, da ne bi zares živeli, zato so uporniki, bele vrane.

Kaj pomeni zares zaživeti?

Svojemu življenju zaklicati: »Da!« Če se vrnemo k seksualnosti, moramo »Da!« zavpiti svojemu telesu. Ženska se mora prijeti za prsi in reči: »Joj, kako rada imam svoje prsi!« Seksualnost je močna zato, ker se lahko skozi njo rešujemo frustracij zaradi svojega telesa, spolnih in tudi orgazmičnih izkušenj.

Zakaj potrebujemo orgazem?

Orgazem nas ostri, da bi imeli več seksa, da bi se reproducirali. Če ne bi bilo orgazma, ne bi bilo toliko seksa, saj ne bi bilo toliko želje in potrebe. Ko se rešimo družinskih nevroz in sprejmemo svojo spolnost, to ugodno vpliva tudi na naše delo, odnose do otrok in okolice.

Trčimo pa ob jezo sistema na osvobodene in ozaveščene ljudi.

Rupert Sheldrake razlaga, da ljudje v nekem sistemu oblikujejo morfogenično polje. Lions klub, Hrvati ali Slovenci, vsak jezik, celo